

Є сотні слів, а істина – одна...

ПРОСТОСЛОВО

Газета
створена в рамках
Літньої школи з
медіаграмотності для
старшокласників
середньої
загальноосвітньої
школи

І НА КАНІКУЛАХ НАВЧАТИСЯ КРУТО... ЯКЩО ЦЕ МЕДІАШКОЛА

Завдяки німецькому Фонду Конрада Аденауера, 26 старшокласників приїхали вчитися до Літньої школи з медіасвіти. Цього року заняття проходили у етнографічному комплексі «Українське село», за містом, на неосяжній живописній території, де є храм, музей, готель, магазин та зоопарк. Але юним журналістам було не до цього: шалений темп, редакційні завдання, лекції й екскурсії – здавалося, що в добі побільшало годин принаймні вдвічі.

Учасники проекту отримали базові знання з основ журналістики та мали змогу поспілкуватися з відомими людьми – професійними журналістами, представни-

ками Фонду Конрада Аденауера. Що стосується навчання... Учні, які приїхали, ніяк не могли звикнути до зовсім іншого формату занять. У конференц-залі панувала атмосфера легкості й невимушеності, партнерства, а не менторства. Дружній діалог налаштував на співпрацю. Але величезний обсяг матеріалу, ця брила відповідальності професії журналіста багатьох змусила змінити своє уявлення про цю сферу діяльності.

Окрім занять, проводилися екскурсії. Але кульмінацією стали участь у створенні газети та написання власних статей. Ця медіашкола посприяла вибору майбутньої професії та

стала невеличким стартапом для тих, хто дійсно хоче займатися журналістикою. В цій школі можна не тільки чогось навчитися, а й добре відпочити.

Створення газети для нас стало надзвичайно тяжким завданням, але це було дуже захоплююче та інтригуюче випробування. Саме цей шалений темп є фішкою цієї школи. Можливо, перебування на проекті стане для когось поштовхом для визначення життєвої дороги. А якщо навіть і не стане, то кожен розумітиме, яка глибина і відповідальність стоять за зовнішньою легкістю цієї професії.

Євгеній Марченко

Колонка редактора

ЧОМУ Б МЕНІ НЕ СТАТИ ЖУРНАЛІСТОМ?

Відомі журналісти, цікаві лекції, приємне оточення, талановиті діти, свіже повітря, гарна погода, український колорит, нові друзі – школа? Так, це школа, але незвичайна. Під колоритними дахами етносела зібралися 26 учасників із різних куточків України, які приїхали сюди, навіть не підозрюючи, як чотири дні, проведені тут, можуть перевернути їхнє життя.

Літо – пора відпочинку, нових знайомств, про всі жахи іспитів можна забути на декілька місяців і насолоджуватися вільним часом. Але як важливо зробити «струс» своєму мозку, сказавши: «Агов, прокинься!», і піти далі в пошуках знань, цікавих саме для тебе.

Потрапити в проект, про який ти давно мріяв, і вчитися того, що тобі подобається, а не тільки того, що входить до шкільної програми, на щастя, простіше, ніж здається. Повір мені!

Ще три дні тому я була звичайною ученицею середньої школи, а вже сьогодні я головний редактор газети «ПРОСТОСЛОВО» завдяки медіашколі.

Літню школу з медіаграмотності для учнів старшої середньої загальноосвітньої школи організовано Академією української преси за підтримки Представництва Фонду Конрада Аденауера. Це ідеальна можливість відкрити в собі здібності журналіста, зрозуміти, чим ти насправді хочеш займатися, а може, із чим пов'язати своє життя.

Збираючись у поїздку, я чула: «Не хвилюйся, поїдеш відпочинеш». Проте, приїхавши сюди, я одразу зрозуміла, що працювати ми будемо багато та серйозно. З першого дня організатори школи-наші тренери запитали. Як тебе звуть? Звідки ти? І чого хочеш тут навчитися? Що ти знаєш про журналістику? Із цієї розповіді вони вирішили, хто буде головним редактором. Так я і

Софія Єгорова, головний редактор газети «ПРОСТОСЛОВО»

отримала цю посаду. Чесно кажучи, я вважала: буде легше. В перший день я багато слухала, але мало розуміла і все було розмито. Що? Кому? Навіщо? Як писати? На яку тему? Але завдяки нашим тренерам Андрію Васильовичу Юричку та Ганні Євгенівні Шевченко все швидко стало на свої місця.

Що мене вразило особливо, так це те, що всі з команди юних журналістів відразу включилися в роботу, не здалися і не засоромилися. Я захоплююся атмосферою цього проекту, як всі натхненно та віддано працювали і, хоча було й складно, – не опускали руки.

Коли поруч із тобою досвідчені журналісти і ти хвилюєшся, щоб не осоромитися, то змушуєш себе працювати наповну. Але я зрозуміла, що підтримка грає велику роль у навчанні чогось новому.

Журналістика – це темп, оперативність, уміння працювати в екстремальних умовах, а для мене ще й організувати редакцію і довести справу до кінця.

Я впевнилася, що якою би талановитою людиною ти не був, більша частина твого успіху залежить від середовища, від людей, які тебе оточують, від місця, де ти знаходишся.

P.S. І моя щира вам порада: друзі, не залишайте на завтра ту роботу, яку можете зробити сьогодні.

Софія Єгорова

Редакція газети «ПРОСТОСЛОВО»

Домашнє завдання

ОСВІТНІЙ ПРОСТІР ШКОЛИ МАЙБУТНЬОГО

Впевнена, кожен із нас цікавився, якою ж буде школа в майбутньому? Всі уявляють її по-різному, але це не можна точно спрогнозувати. Звісно ж, можна зробити деякі припущення, узявши до уваги стрімкий розвиток новітніх технологій та освітніх реформ. Та чи стосується це нашої школи?

Я вважаю, що успішність навчання залежить здебіль-

шого від освітнього простору. Погодьтеся, атмосфера сьогоденної української школи пригнічує... Дітей змушують сидіти, коли вони полюбляють рухатися, та мовчати, коли ті потребують висловити власну думку. Звісно, нікому не подобається ходити до такої школи... Всі, як один, сидять за партами та завчають нудний матеріал. А раптом цей матеріал зовсім і не нудний? Так, якщо поглибитися,

він не такий вже і поганий, як здається. Але консервативна система викладання не відповідає сучасному ритму життя. У наш час все дуже швидко змінюється. Та якщо порівняти школу сьогодні та школу 50 років тому, особливо відмінностей ми не побачимо. Ми розуміємо що ніяких суттєвих змін не відбулося... Хіба що комп'ютери з'явилися.

Продовження на стор. 2

«DIE UKRAINE IST EIN BLUHENESE LAND»

Габрієле Бауманн, керівниця Представництва Фонду Конрада Аденауера в Україні

1 липня 2017 року учасники Літньої школи з медіаграмотності зустрілися з керівницею Представництва Фонду Конрада Аденауера в Україні – Габрієле Бауманн. Саме завдяки цьому Фонду щорічно в нашій країні відбувається велика

кількість заходів, спрямованих на підтримку і розвиток демократичних процесів. Пані Бауманн не тільки розповіла про роботу Фонду, а й поділилась враженнями про Україну.

– Я обрала Україну, тому що завжди цікавилася Східною Європою. Фонд співпрацює з багатьма країнами, і спочатку я працювала в Росії, тому добре знала російську мову. П'ять років тому я приїхала в Україну і жодного разу не пошкодувала про це. Майже за рік вивчила українську мову і не вірю, що це діалект, як іноді стверджують. Так, граматики подібна до російської, але лексика – зовсім інша. Справді, Україна – це не Росія.

На запитання учнів про те, чого європейці можуть

навчитися в українців, пані Габрієле зазначила, що Україна – це частина Європи і українці – ті самі європейці. А ось особливими рисами, які вирізняють українців, є відкритість, товарицькість, гостинність, комунікабельність. Але особливим, надзвичайним є, на її думку, любов і постійне прагнення до свободи, моральні цінності, зокрема та згуртованість, яку вони продемонстрували під час протистояння на Майдані.

Фонд Конрада Аденауера підтримує молодіжні проекти типу медіашколи. Зміни необхідні й Україні, й Німеччині. Робота Фонду спрямована здебільшого на політиків, різних експертів. Також проводяться се-

Габрієле Бауманн з учасниками Літньої школи з медіаграмотності

мінари з демократичної тематики для студентів. Старшокласники вперше були залучені до участі. Адже завтра вони стануть вибор-

цями, активними учасниками політичних процесів та суспільних змін.

Марія Зелінська

ПРОФЕСІЯ НА ПРАВДІ

«У рамках дикою поля ми намагаємось вижити», – саме так окреслив середовище української журналістики голова Національної спілки журналістів України (НСЖУ) Сергій Томіленко.

На зустрічі з учасниками Літньої медіашколи учнів цікавили особливості професії журналістів, адже більшість із них приїхали сюди, аби «приміряти» на себе професію й визначитись, чи варто обирати саме такий життєвий шлях. «Чому люди йдуть працювати журналістами, якщо знають, що ця професія небезпечна?», – таке запитання прозвучало після інформації про майже 900 журналістів, що зазнали тиску і навіть фізичного насилля, пов'язаного з професійною діяльністю.

Сергій Томіленко, голова НСЖУ

«Це їхня місія, – відповів Сергій Томіленко. – Місія журналістів – висвітлювати правду, на жаль, на журналістів спрямовано багато негативу, але журналіст бере з життя факти, а не фантазує і вигадує. Це – професія на правді, і журналіст повинен усвідомлювати свою відповідальність. Від нього, справді, багато залежить».

Сергій Антонович є новообраним головою НСЖУ.

Одна з функцій спілки – допомога колегам, юридичний захист. Захист прав журналістів, боротьба з силами, що перешкоджають їхній роботі. Прикладів скрутних ситуацій, до яких потрапляє журналіст, особливо в країні, де відбуваються воєнні дії, – безліч, і, за словами Сергія Томіленка, Національна спілка журналістів України намагається допомогти. Ця організація дозволяє контролювати чесність і правдивість журналістів, зокрема, засуджувати порушення світових стандартів і етичного кодексу. Отримувати правдиву інформацію вкрай важливо для суспільства.

Яна Борошпольцева

ЛЮБИТИ ЛЮДЕЙ І ЖИТТЯ

На зустрічі учасників Літньої школи з директором Інституту журналістики КНУ ім. Т.Г. Шевченка Володимиром Різун мовою йшла про різні речі – від етичних стандартів сучасної журналістики до цікавих випадків з особистого життя. Але юних журналістів найбільше цікавило, які якості потрібні, щоб досягти успіху в цій професії.

– Найважливішими рисами характеру справжнього журналіста є насамперед порядність, чесність і людяність, – зазначив Володимир Володимирович. – Професія журналіста передбачає роботу над статтею через досягнення інформації... Потрібно любити людей і життя, бо не можна писати про людей, якщо ти їх ненавидиш.

Володимир Різун – досвідчений журналіст, автор під-

ручників зі спеціальності, 12 років життя присвятив роботі на радіо. На запитання про те, чи реально виправити неправильну вимову і стати диктором на радіо, він відповів, що бажання, вправи й досвід можуть вирішити будь-які проблеми. Пан директор упевнений, що саме в цій професії найважливішими є моральні якості. Необхідні також силь-

на психіка, здатність неупереджено оцінювати подію, не підтримуючи жодну сторону конфлікту, відмежовувати коментарі від фактів, ретельно перевіряти інформацію. Важливо також бути позитивно налаштованим, що допоможе вберегтися від стресів і завжди залишатися собою.

Валентина Сидорова

Домашнє завдання

ОСВІТНІЙ ПРОСТІР ШКОЛИ МАЙБУТНЬОГО

Система освіти повинна розвиватися, особливо якщо наша країна стоїть на шляху євроінтеграції. Українська школа потребує тотальної реформи, але якої саме? Яких заходів потрібно вжити, щоб покращити становище української школи? Як захопити дітей до навчання? Наводячи приклад із власного досвіду, я хочу висловити свої сподівання та побажання щодо змін в українських школах майбутнього.

Все ж таки, Україна хоч потроху, але починає сприймати європейські зразки освітнього простору та неформального навчання. Минулого року мені пощастило відвідати такий простір та відчутти незвичайну для українського школяра атмосферу, що там панувала. Простір цей – літній освітній табір, що навіть назву має – «Європейський». І не дивно: всі заходи було організовано за європейським зразком. Навчання проводилося цікаво, легко й невимушено, тож всім це подобалося. Матеріал, що викладали, був сучасним та актуальним. Кожний день присвячувався окремій темі, пов'язаній із соціальним життям. Заняття проводилися у вигляді дискусії, де всі мали свободу слова. Наприкінці кожного дня підбивалися підсумки у вигляді цікавого заходу. Звичайно, все це чудово, бо поява таких таборів – неформальних освітніх просторів вже свідчить про те, що не всім українцям байдуже до освіти.

Але школа також повинна змінюватися, щоб

наблизитися до європейських стандартів. Оскільки в нашій країні є дуже багато людей із великим потенціалом, ми можемо зробити це досить швидко. Змінитися повинен навіть зовнішній вигляд школи. Замість парт – зручні крісла, мультимедійні дошки в усіх класах, просторе й зручне подвір'я – це лише деякі речі, що повинні бути присутніми у школі майбутнього.

Та все ж найголовніше, чого бракує в українських школах, – сучасний освітній простір, що сприяє продуктивності та задоволенню від навчання. Треба зазначити, що інтер'єр відіграє дуже важливу роль у створенні такого простору.

Сучасним клас роблять не комп'ютер та інтерактивна дошка, а взаємодія учнів з учителем та з іншими учнями. У справжній сучасній школі хотілося б мати живий простір, де учні взаємодіють один з одним.

Погодьтеся: звичайні парти не дуже сприяють гнучкості простору та зручності спілкування. На мою думку, можна б було обійтися навіть без парт. У сучасних класах можуть з'явитися додаткові меблі, наприклад, м'які диванчики, зручні місця для роботи або навіть килимки. Додаткові елементи зроблять неформальний освітній простір ще більш зручним та новітнім. Як на мене, так це дуже практично та цікаво.

Марія Зелінська

А МЕНЕ ЗАПИТАЛИ ?

Ми живемо в час активного реформування країни. Однією з найбільш обговорюваних є тема реформи освітньої галузі. У навчальному процесі беруть участь учителі, учні, батьки учнів та адміністрація школи, але основними все ж таки є діти. А чи позитивно сприймають учні проведені реформи? Чи згодні вони з тим, що термін навчання буде продовжено відповідно до реформи?

Ми поспілкувалися з учасниками Літньої школи з медіаграмотності, щоб дізнатися їхню думку з приводу того, чи хотіли б вони, щоб до їхньої думки прислухалися. Курило Кирило сказав: «Так, я хотів би. Я вважаю, що це є неправильним не питати думки тих, для кого це робиться».

Савченко Дарія сказала: «Звісно я хотіла б,

адже не всіх такий розклад влаштовує і можливо цих людей більшість, тоді, напевно, вони мають змінити своє рішення».

А на питання про те, чи хотіли старшокласники вчитися за 12-тибальною системою ми отримали різні відповіді. Максименко Данило сказав: «Так, я хочу, тому що я матиму більше часу для підготовки до ЗНО». Єгорова Софія відповіла: «Ні, оскільки для мене 12 років це забагато».

Отже, якими б вдалимими ідеї міністрів освіти не були, вони мають прислухуватися до думки учасників навчального процесу. Учням варто самим більше цікавитися і намагатися брати участь у цій дискусії. Адже саме їм навчатися у новій реформованій школі.

Юлія Усатенко

ПОЛЮБИ БЛИЖНЬОГО СВОГО, ЯК САМОГО СЕБЕ

Біля воріт етнографічного комплексу «Українське село» гамірно: учні з різних куточків країни приїхали на Літню школу з медіаграмотності, яку організувала Академія української преси та Представництво Фонду Конрада Аденауера. «А хлопці є?» – перекрикуючи дзвінки дівчачі голоси, запитує організатор. Виявляється, є. Серед двох десятків дівчат шестеро хлопців скромно кивають головами. «Знов самі дівчата?» – дивується хтось із керівників. Ось вона, гендерна нерівність...

«Кожен мав рівні можливості потрапити сюди, але дівчат приїхало більше: їх такі заходи приваблюють дужче. Це не є питанням дискримінації чоловіків, це активна, життєва позиція учасників. Щоб потрапити сюди потрібно було подати заявку та показати свою зацікавленість журналістикою, виконавши домашнє завдання», – вважає учасник проекту, вчитель початкових класів та викладач медіаграмотності

Олена Вікторівна Летко, яка приїхала на проект з командою з трьох дівчат та чотирьох хлопців.

Погодьтеся, типова ситуація, коли спрацьовують стереотипи. Адже більший чи менший відсоток осіб вибирають професію, яка їм підходить з гендерної точки зору.

Дівчата частіше вибирають професії, в яких не потрібна фізична сила, бо в них така природа і вони легше знаходять спільні теми для спілкування з незнайомими людьми. А журналістика – це професія, в якій треба спілкуватися. Природно, що дівчата до цього більш схильні.

Але часто те, що виглядає дискримінацією, є лише небажанням використовувати свої права і надані рівні можливості. Як багато конфліктних ситуацій можна було б вирішити, просто поважаючи рівні права кожної статі використовуючи свої можливості.

Кирило Курило

ПРАВО НА ПРАВО

Мабуть, у кожній школі є стенд про обов'язків учнів. Але поруч чомусь не знайдеш поряд такий самий, але з правами школярів. Ми з'ясували, що учасники медіашколи одноставні у безуспішному намаганні пригадати, чи потрапляла їм на очі настінна інформація про права учнів. Дивно, адже, не знаючи прав, ти можеш стати людиною, якою маніпулюють інші, навіть не підозрюючи про це. В школі ми не лише навчаємось, але й отримуємо життєвий досвід.

Тоді чому треба знати свої права?

Євгеній Марченко: «Знаючи свої права, ти можеш чітко та правильно захистити себе та довести правомірність своїх дій».

Анна Новицька: «Знання – це зброя. Незнання своїх

прав не звільняє тебе від відповідальності».

Миля Новицька: «Не можна виконати обов'язки, не усвідомлюючи своїх прав. Це потрібно, щоб знати, де проходить кордон».

Але, якщо бути справедливим, то потрібно говорити про права вчителів у школі. Погодьтеся, іноді учні обурено вигукують на зауваження вчителя: «Ви не маєте права...!»

А як порушуються права вчителя?

Анна Новицька: «Деякі батьки вважають, що у вчителя немає особистого життя, наприклад, телефонуючи пізно ввечері або у вихідні чи свята».

Максим Бражник: «Часто учні самі навмисно провокують вчителя порушувати їхні права й навпаки».

Ситуації бувають різні. Але кожна людина має знати свої права, щоб принаймні зрозуміти, коли саме їх порушують і як себе захистити. Знання прав – це своєрідна профілактика конфліктів у школі. І де як не в школі вчитись захищати свої права і не порушувати права інших особистостей.

Дарина Савченко

ЧОМУ НЕ ВІН? А МОЖЕ Я...

Звідки взявся цей стереотип – хлопець має зробити перший крок, щоб познакомиться з дівчиною? Сором'язливість, невпевненість в собі, страх перед незнайомими людьми – всі ці факти, безумовно, сприяють тому, щоб не підходити першим до людини, яка тебе зацікавила. Але в наш час всі підлітки точно впевнені в тому, що всі ми рівні один перед одним і маємо рівні права.

Максим Бражник, 16 років: «Я вважаю, що перший крок до знайомств має робити хлопець. Бо є рамки, певні уявлення в нашому суспільстві, де прийнято робити перший крок саме хлопцю».

Юлія Усатенко, 15 років: «На мою думку не має ніякої різниці між хлопцем і дівчиною при знайомстві. Ми всі рівні, ми всі маємо рівні права на спілкування. Не треба боятися потрапити в незручне становище, через це ніхто не помре, я впевнена».

Володимир Земляний, 54 роки: «Для мене немає різниці, хто перший підійде: чи то я, чи то дівчина, так було в мій час, і як я бачу, що це і зараз залишається незмінним».

Світлана Борисенко, 47 років: «Це не важливо! Першим має знайомитися той, кому сподобалась людина, але в мій час я би не підійшла першою до хлопця і зараз, мабуть, теж. Це все через мою сором'язливість».

Власне, всі дівчата-учасниці проекту відповіли, що вони не вважають нічого страшного в тому, що дівчина перша познакомиться з хлопцем. При цьому згадували і про рівні права, і про відсутність стереотипів у сучасному молодіжному середовищі. Тобто – прогресивні у нас дівчата. Але на запитання, хто з них хоч раз у житті першим робив крок назустріч у стосунках, лише одна з п'ятнадцяти відповіла ствердно.

У чому ж справа? Може, в тому, що дівчині хочеться бачити поряд сильного, відповідального й ініціативного хлопця? І перший крок з чоловічої сторони – це своєрідний показник цих якостей. Та й хлопцю приємно почуватися сильнішим, здатним захищати свою обраницю.

Правда, скромність може бути показною, аби заманити хлопця в тенета. Але це вже інша історія. Варто зазначити, що, не наважившись зробити перший крок, можна втратити шанс познакомиться з людиною, яка могла б зайняти важливе місце в твоєму житті. І справа не в традиціях і правах, а у взаємній повазі й відкритості.

Софія Єгорова

ЕТНОСЕЛО: У ПОШУКАХ СВОГО СЛОВА

Ранок 30 червня цього року був прохолодним. Етнографічний комплекс «Українське село». Незнайомі місцевість, незнайома територія. Чи знайдеться тут місце для мене?

Відповідь з'явилася раніше, ніж я очікувала. Схема території. Дивні, незнайомі, але від того не менш цікаві слова склали мапу слів, у яких треба розібратися. Рухаймо.

Пункт 1. Голгофа – поле для гольфу?

Історично, пагорб у Єрусалимі, на якому було розп'ято Ісуса Христа. В етноселі голгофа виявилася місцем із величезним хрестом – символом віри та пам'яті.

Пункт 7. Альтанка – вид танцю на кшталт польки?

Насправді, це споруда для відпочинку із друзя-

ми. В комплексі вони відкриті й закриті (засклені), тому навіть у дощ тут буде комфортно, хоч польку танцюй.

Пункт 28. Оборіг. Не вже друкарська помилка?

Може й, обЕріг, але для сіна. Це стріха для укриття сухої трави від негоди.

Пункт 36. Кулішна. Не вже тут поцінують автора першого українського історичного роману?!

Дізналася: це заклад, де виготовляють кулеші – страви з пшоняних круп. Цікаво, а Пантелеймон Куліш їх любив?

Пункт 43. Клуня – підпільна національна організація незібраних жінок.

Ха-ха, дотепні українці так назвали господарські будівлі для зберігання сіна й половини. Можна сказати, що це оборіг зі стінами.

Пункт 48. Гуральня – місце, де навчають дітей гратися?

Гуральня – це зовсім не іграшка, хіба що для дорослих. В «Українському селі» це маленька фабрика із виготовлення горілчанних напоїв.

Пункт 50. Борті – перила чи бортики?

Це вулики, які здавна виготовляються із дерева. В етноселі борті – це безбджільні макети для безпеки маленьких дослідників.

Вивчивши всю територію «Українського села», я впевнилась, що кожен тут знайде «місце для себе». Тому на карті з'явилася й моє «особливе» місце.

Моя порада майбутнім туристам: не розглядайте лише карту, бо головного очима не побачиш.

Людмила Новицька

ЛІСОВА РЕДАКЦІЯ

Лекція – це серйозна справа, і хто б міг подумати, що з цитат викладачів можна створити шедевральної казки. Цікаво, чи впізнають вони свої цитати.

У Королівстві звірів, що біля Києва, розташовувалася Лісова редакція. Головним редактором був цар Лев, який піклувався про своє королівство. У них видавалася газета «Періодично – значить регулярно», Цар Лев підкреслював: «Немає читача – немає газети».

Одного сонячного дня до редакції прийшов влаштуватися на роботу молодий ентузіаст – Вовк.

– Відрекомендуйте себе! – каже Лев.

– Я – хороший. – відповів Вовк.

– Я скажу словами мудрої Сови: «Хороша людина – не професія!»

– У мене є диплом про вищу освіту. – продовжує розмову Вовк.

– Відправляйся до відділу кадрів, але пам'ятай: тебе годують твої ноги. – Лев йому на це. І додав:

– Доведеться вижити в умовах дикого поля!

Вовк завершив розмову – і його охопила хвиля натхнення.

– Натхнення треба дресирувати!

Головний герой почав плідно працювати: створюючи статті, він згадував

слова директора інституту, в якому навчався: «Професор і студент повинні осягнути інформацію як в історичному, так і в сучасному планах».

Під час канікул Академія Лісової Преси організувала літню медіашколу, в якій юні звірі навчалися основ журналістики. Вовк дуже хотів потрапити до команди організаторів, але потрапити туди можна було тільки після отримання завітнього «Океей» від Президента АЛП. Участь у цьому заході стала початком нової сторінки у кар'єрі головного героя.

Данило Максименко

ВРАЖЕНІ ТА ЩАСЛИВІ

В етнографічному комплексі «Українське село» 02.07.2017 року відбулася захоплююча мандрівка музеєм. Упродовж екскурсії група ознайомилася з багатьма предметами побуту, у стародавніх українських хатах. Кожна хата має свою цікаву історію, оскільки їх було перенесено з різних регіонів України та відтворено за канонами.

Туристична група поділилася враженням.

ПІСЛЯСМАК

Кирило, 16 років (Харківська область)

Макс, 16 років (Харківська область)

«Цікава атмосфера, приємний колектив, захоплює навчання. Я не шкодую, що приїхав сюди, тому що познайомився з різними людьми, пізнав багато інформації, яка допоможе мені у майбутньому».

Макс, 16 років (Дніпропетровська область)

«Чисте повітря, класний зоопарк із доглянутими тваринами, номери, виконані у сучасному стилі, добре доповнюють українські старовинні хатинки. Увечері мені дуже подобається перебувати з друзями у бесідці. Взагалі у журналістиці я розуміюся не дуже добре, але щоденні тренінги є для мене цікавими. Годують нас дуже смачно. У майбутньому я б хотів повернутися сюди».

«Враження чудові, місце гарне. Особливо сподобався спортмайданчик. Люди в «Українському селі» привітні та ввічливі. Нещодавно познайомився з гарною дівчиною, яка подобається мені. Я вважаю, що подорож вдалася».

Зуєва Наталія Юріївна (Дніпропетровська область)

«Я дуже задоволена, що маю можливість долучитися до цього заходу. Хімік за професією, я дізналася багато нового про медіасвіт. Я захоплена цим місцем. Мене вразило внутрішнє оздоблення храму. Територія вельми охайна та простора».

Павло Сокол

Головний редактор: Софія Єгорова
Відповідальний секретар: Яна Борошпольцева
Фотограф: Юлія Усатенко

Над випуском працювали: Павло Сокол, Максим Бражник, Дарина Савченко, Данило Максименко, Валентина Сидорова, Людмила Новицька, Кирил Курило, Євгеній Марченко, Марія Зелінська.

Верстальник і дизайнер: Юлія Гуза

Наталія Зуєва, керівник групи з м. Зеленодольська, Ганна Новицька, керівник групи з м. Миколаєва, Олена Летко, керівник групи з м. Балаклії. Катерина Білоцерковець, координаторка проектів Фонду Конрада Аденауера. Валерій Іванов, президент АУП. Андрій Коваленко, виконавчий директор АУП. Ганна Шевченко, журналіст, дитяча письменниця. Андрій Юричко, медіатренер, асистент кафедри періодичної преси КНУ імені Тараса Шевченка.

Літня школа з медіаграмотності відбулася 30 червня – 3 липня 2017 року в етнографічному комплексі «Українське село». Організатори: Академія української преси, Фонд Конрада Аденауера в Україні.